

Verjük-e a gyermekeket.

I.

A Magyar Gyermektanulmányi Társaság az elmúlt napokban ülést tartott a városházán. Ennek a gyermektanulmányi ülésnek egyik előadója a gyermekek mai, sokszor hangoztatott: rosszasságának és már nem is csinytevésnek mondható apróbb-nagyobb goncszágának egyik ellenszeréül a — verést ajánlotta. Szó nélkül mennék el az igen tisztelt előadó eme modern pedagógiai tanítása mellett, ha az előadó nem a szegedi tanítóképző-intézet tudós vezetője: a tanítók tanítója, a pedagógusok pedagógusa lenne. De, mert a tudós előadó keze alól kerülnek ki azok a tanítók, akikre mi a gyermekeink nevelését és tanítását bizzuk, kénytelen vagyok néhány szóval visszatérni a tudós előadó pedagógiai elvére.

Amióta a testi és lelki tulajdonságok örökölhetőségének tanát a tudományos világ elfogadta, magyon jól tudjuk, hogy a csecsemő születése pillanatában már hozott magával a világra olyan tulajdonokat, melyek a későbbi egész életére kihathatnak. A csecsemő lehet a luesz, az alkohol, a kriminológiai jegyében megszülető. A nevelés célja azután az így — mintegy — predesztinált utat az etikai jó, a társadalmi használhatóság útjára vezetni.

A gyermek pszichológiai tartalmát tehát a veleszületett lelki örökség és az ehhez utólag jövő nevelési hatások elsősorban a szülőktől erednek, utóbb a társaktól, a környezettől, az iskolától, a társadalomtól.

Ezt ma már a kriminológia is elfogadta.

Nem lesz elég tehát azt mondani: a gyermek goncsz, meg kell verni, hogy — ne legyen goncsz, hanem meg kell keresni azokat a motívumokat, melyek miatt: *szerűleg* rossz.

Ma a családban való nevelés a szegényebb néposztálynál teljesen lezüllött. Az apa a háretéren van, vagy éppen a föld alatt, az anyát a megélhetés nehéz gondjai teljesen elvonják gyermekeiktől. De nem is kell éppen a legszegényebb néposztályra gondolnunk és nem kell éppen — megélhetési bajoknak lenniök, hogy az anya a gyermekeitől elvonassék... Van egyéb ok is bőven: a kávéház, a kózó, a színház, a mozi és — egyebek... És végül a legnagyobb baj: ha akar-ná is vezetni, nevelni a gyermekeit, nem ért hozzá, nem tanulta soha és a férfi, aki helyette elvégezte idáig a dolgot, nincs itt-hon többé. Az apa hőstetteket ír minden le-velében, kitüntetésekéről számol be, melyeket a háretéren szerzett. A gyermek möhön szívja be lelkébe az apa nagy tetteit és, mert a gyermeknek első és legmélyebben látó mintaképe az apja, ő is hősi tettekre vágyik. És mert egyenlőre ezeket a hősi vágyakat nem a muszkákon válthatja valóra, lassót dob a Dugonics-szobor nyakába... Ő nem lehet: Mackensen, nem lehet: Scherlock Holmes, legalább bever néhány ablakot a Szécsényi-téren és letördeli a fák rügyeit...

Nem akarok hosszadalmas lenni, csak láttatni akarom a gyermek rosszasságának lelki gyökereit. És ezekhez a motívumokhoz nagy ható-erővel csatlakozik még a: kávéház, a mozi, az alkohol és ezer más.

As iskola idáig sem nevelt. Az iskola idáig is csak — tanított. Hogy ez a két fogalom nem ugyanaz, nem is kell hangsúlyoznom. A háború a tanerők legnagyobb részét elvette hivatása köréből és ma még inkább csakis tömegtanításról lehet szó, mint idáig. Melyik tanerő ér ma rá, hogy individuálszichológiai nézőpontból vezesse gyermekeit? Bemagolhatnak ugyan néhány erkölcsi törvényt és dogmát, de ezeket a gyermek nem érti meg, a meg nem értett, főleg: nemi képzetek, eltorzult alakban telepednek bele a gyermek lelkébe. 6—8 éves gyermek tudja már, hogy a tudomisen hányadik parancsolat azt mondja: ne paráználkodjál és hogy: ne kívánd felebarátod — feleségét...

A mai történelemtanítás sem más, mint véres csaták véres hőstetteinek leírása. Hő-

sők, akiknek nagyszerű tetteit példakép állítják a gyermek elé, ahelyett, hogy igazi — embereket igazi, emberi mivoltukban állítanák oda követendő mintaképül. A természet-tudományokat hibásan, üresen, felületesen, az embertől irkálva tanítják. Elhanyagolják a testi nevelést. És a mai iskolának mindenki által ismert ezernyi-ezer büne jön még ehhez...

Van tehát ok bőven, mely megmagyarázza a gyermek mai rosszasságát.

Pártos Zoltán.

Vida Kata és a szentesi Alfonz

(Saját tudósítónktól.) Sokat hallottunk már a selyemfiukról, a bünbe esett lányok kitarítottjairól: az Alfonzok-ról. Eddig Páris produkálta fölösszámu apacstársadalmának salakjából a kokottvédő selyemfiukat, nálunk is hozták már törvényt a rossz utra tért nők szipolyozói ellen, a közveszélyes munkakerülők bírósága szigorú büntetéssel sújtja Alfonz urat, ha nem dolgozik, hanem szive választottjával tartatja ki magát. A fővárosban meglehetősen mennyiségű Alfonz tartózkodik, a rendőrség állandóan szemmel tartja őket, úgy, hogy egész működésük csak abban merül ki, hogy titkon találkozni a nővel és elszedik napidijukat.

Mindezt abból az alkalomból mondtuk el, mert már Szentese is produkált egy Alfonz-t, a ki hamisítatlan párisi mintára játszotta végig a szerepét, amely Szentesen kezdődött és a szegedi törvényszéken végződött. Az eset így történt:

Sebestyén János cipészsegéd és Vida Kata 18 esztendő leány közös háztartásban éltek Szentesen. A férfi nem dolgozott, hanem henyéléssel töltötte a napot, vagy pedig a koresmában szórakozott. November végén, tekintettel súlyos anyagi helyzetükre, elhatározták, hogy bármilyen módon pénzt szerezzenek. Sokáig gondolkodtak, hogyan kezdjenek hozzá, míg aztán Beleznai Ferenc, alsóréti gazdálkodó személyében, — aki kissé ittas állapotban a másik asztalnál ült és Vida Katát fiksirozta, — reménysugár nem mutatkozott a finánciális bonyodalom megoldására.

Sebestyén, — mint az jól nevelt Alfonzhoz illik, — távozott a koresmából, hogy a lánynak és Beleznainak alkalmat nyújtson a tisztességes megismerkedésre. Vida Kata értette a módját, hogy Beleznait az asztalához csalja, ahol rövidesen megállapodásra jutottak. Közben Sebestyén is visszatért, hogy a helyzetet tanulmányozza. Beleznai kifizette a koresmában az elfogyasztott italok árát és távozott. Mikor a bugyellárisát elővette, felcsillant a szeme Sebestyénnek: százkoronásokat látott a tárcában.

Vida Kata utánament Beleznainak, belekarrt és hazavitte, Sebestyén meg pár lépésről figyelte őket. Beleznaiék bevonultak a belső szobába, Sebestyén ekkor az ablak alatt várta a fejleményeket. Félóra múlva nyílt az ablak, gyöngéd női kéz nyult ki az ablakon és egy mellényt tartott ki, közvetlen a férfi elé. Sebestyén tudta, miről van szó: kivette a mellényből Beleznai pénztárcáját, a bugyellárisból meg a kétszáznegyven koronát. A női kéz eltűnt, az ablak becsukódott, mintha semmi sem történt volna. Sebestyén a pénzt eldugta a kályhába és bezörgetett a szobaaajtón.

— Ki az? — érdeklődött egy női hang.

— Én vagyok, becstelen személy, én vagyok, a kedves férjed!

A leány kinyitotta az ajtót és játszotta a

meglepődött. Beleznai ijedten kapkodott, de még a nagy sietségben is észrevette, hogy a pénze elveszett. Követelte a pénzt, ezen Sebestyén természetesen szörnyen felháborodott és kidobta az utcára. A kifosztott ember lopás miatt feljelentést tet a rendőrségen, hol a nyomozást megindították. A szentesi rendőrség a kétszáznegyven koronát is megtalálta a kályha csőben. A tolvajok két napig előzetes letartóztatásban voltak.

Csütörtökön tárgyalta az ügyet a szegedi törvényszék Pókay-tanácsa. A vádhatóságot dr. Horánszky Miklós ügyész képviselte. Sebestyén János és Vida Kata mint férj és feleség jelentek meg a bíróság előtt, ahol azzal védekeztek, hogy a pénzt Beleznai a maga jószántából adta az asszonynak.

A bíróság Sebestyén Jánost és a feleségét lopás vétségében találta bűnösnek és három-három havi fogházra ítélte őket.

Elárverezték a szalonikii konzulok magántulajdonát.

Zürich, február 9. A Schweizerische Telegraphen-Information Athénből azt a hiteles értesítést kapja, hogy Szalonikiben Ausztria-Magyarország, Németország, Bulgária és Törökország konzuljainak magántulajdonát az antant-csapatok parancsnokságának rendelkezésére árverezték. Ugyanez történt a négy konzulátus személyzetének ingóival is. Az ezeken az árveréseken befolyt pénzt hadizsákmányképen azok között osztották szét, akiknek első sorban részüik volt a konzulok annak idején történt letartóztatásában.

A Doiran-tónál nem volt harc.

Berlin, február 10. Az antant azt a hírt terjesztette, hogy a Doiran-tónál német és francia-angol csapatok között csetepaté volt. Ez az irányzatos jelentés kitalálás.

Pollák Testvérek

férfi és női divatcikkek legnagyobb raktára. —

„ Legmegbízhatóbb cég. „
Legolcsóbb beszerzési forrás.

Csekonics-u. 6. Széchenyi-tér 17.
Telefon 854. Telefon 855.

A „Hétválasztó“-kávéházban

állandóan elsőrangú

Salon-női-zenekar

hangversenyez.

B. pártfogást kér Arató Dezső.